

"עולים כיתה" הפודקאסט של התוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים קובי דביר: בשבועות האחרונים אנחנו יודעים לעיסוק נרחב בתקשורת בנושא המורים ומעמדם, כתבות רבות משודרות במהדורות החדשות בניסיון להתחקות אחר הקשיים של המורים, יחסי המורים עם הורי התלמידים, ומעל הכול הקמפיין של הסתדרות המורים תחת הכותרת "ישראל מתייבשת ממורים וגננות"

קטע מתשדיר. קריין: "ישראל מתייבשת ממורים וגננות. הם עוזבים את המערכת ועוברים לעבודות בשכר גבוה יותר"

קריינית: "השכר השנתי של מורים בישראל הוא פחות משני שלישים מהשכר של מורה במדינות OECD

סכום הכסף שישראל משקיעה בכל תלמיד במדינה נמוך מכ-30 אחוז מבשאר המדינות המפותחות. כבר בפתיחת שנת הלימודים הקרובה אנחנו צפויים למחסור של אלפי עובדי הוראה. אנחנו חייבים להתעורר לפני שיהיה מאוחר מידי"

קריין: "ישראל מתייבשת ממורים וגננות אפשר לשנות את זה "

קובי דביר: בכל זאת, רבות ורבים בוחרים במקצוע הוראה גם בתקופה המורכבת הזו, למרות הקורונה, למרות בעיות האלימות, למרות הירידה בסמכות המורים, וכן גם למרות השכר. אני קובי דביר ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה" הפודקאסט של התוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על הבחירה במקצוע הוראה. יש כאלה יודעים שהם רוצים להיות מורים, וכבר בתחילת דרכם המקצועית הולכים ללמוד הוראה, ויש כאלה שמגיעים לזה בתור סבב ב של החיים, הם כבר סיימו תואר ראשון, מצאו עבודה, אולי אפילו הקימו משפחה, ואז באמצע החיים הם מחשבים מסלול מחדש ובוחרים בהוראה. למה בעצם? מה מושך במקצוע הזה? מה מיוחד בו ולמה ללכת ללמוד מקצוע, שאתה יודע מראש שההכנסה בו איך נאמר טעונה שיפור?

אני שמח לארח היום את אמיתי גורפונקל. אמיתי הוא מורה לפסיכומטרי, שהחליט לעשות הסבה להוראת מתמטיקה, בתוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, אמיתי הוא חבר קיבוץ כרמים, הוא מגדיר את עצמו טייל בארץ. היי אמיתי

אמיתי גורפונקל: אהלן

קובי דביר: תודה שבאת

אמיתי גורפונקל: כיף להיות פה

קובי דביר: מעניין אותי האמת דווקא להתחיל מהסוף מה זה אומר להיות טייל בארץ ?

אמיתי גורפונקל: אהבת הטיול. הרבה סיירות, להיות בשטח, ליהנות מהפריחה, ליהנות מהמסלולים מהנופים מהמשמעות שיש להם, גם ברמה ההיסטורית אני מרגיש שהחיבור שלי לאדמה, לארץ, לנופים, לארכאולוגיה, מאיר בי איזשהו משהו ככה מאוד עמוק.

קובי דביר: כול יום. איך זה בא על ידי ביטוי?

אמיתי גורפונקל: זה לא כל יום, אבל זה החשק הזה שם קיים כל הזמן. הבילוי המועדף עלי ועל אישתי זה לעשות מדורה איפשהו במדבר

קובי דביר: לא בל"ג בעומר

אמיתי גורפונקל: לא בל"ג בעומר. משהו קטן. הרבה מאוד מהזמן הפנוי כשיש לי אני מנתב אותו לשם. אני לוקח את הילדים להרבה טיולים אחד על אחד ובכל מיני מסגרות משפחתיות, ושם אני מרגיש שאני חי. אני חושב שהמדבר במיוחד הוא מבחינתי בית חולים לנפש

קובי דביר: והוא מרפא אותך

אמיתי גורפונקל: הוא מרפא לא רק אותי, אני חושב שזה אחד המקומות שצריך ללכת אליהם לפעמים כשמרגישים קצת טעונים וקצת עמוסים .

קובי דביר: סיפרתי שאתה חבר קיבוץ כרמים, ואני יודע שקיבוץ כרמים הוא קיבוץ מתחדש, הוא מעורב דתיים וחילוניים, וזה קיבוץ שחרט על גדלו מעורבות חברתית, והוא גם קיבוץ אקולוגי. עכשיו אני תוהה, איך כל זה קשור למשל לדרך שבחרת ללכת בה לקראת הוראה.

אמיתי גורפונקל: אני חושב שיש פה ביצה ותרנגולת או מין איזושהי מערכת, שהיא לא דווקא ליניארית עם של אחד דווקא גורר את השני, אלא יחסים הדדיים .

הסיבה שאנחנו בחרנו לגור במקום כזה, ולא רק אנחנו, אלא גם שאר האנשים שגרים, כנראה דברים קשורים אחד בשני. מתי שאצלנו בקיבוץ, הרבה מאוד חברה שיש להם עיסוקים חינוכיים שקשורים, חלק גדול עם עיסוקים שקשורים לטיפול בכל מיני צורות. יש הרבה תוכן, הרבה עולם רוחני, גרים אצלנו מנהלי מכינות, רופאים, עובדים סוציאליים, מטפלים בפסיכודרמה, מורים, גם אנשי הייטק מעט מאוד, וכמה עורכי דין, אבל זה לא האישי, המקצוע של אנשים, הוא לא הדבר המרכזי. שכנה שלי למשל, שאנחנו חברים מאוד טובים, מכירים מצוין אחד את השני, אני לא ממש בטוח איפה היא עובדת. זה לא...

קובי דביר: אבל זה מקום כזה שהיה יותר קל ללכת להוראה בו? או שהאווירה הכללית הטיפולית זה גם משהו שגרם לך לחשוב על הוראה, אולי שלא היה גורם לך לחשוב אליה, אם היית גם במקום אחר בעיר

אמיתי גורפונקל: יכול להיות שאם הייתי חי בעיר, או באזור, או בשכונת, או ביישוב, שהוא קצת יותר נובירישי, ומעריך יותר את ההישגיות, והשאלה הראשונה שאתה שואל את השכן זה מה אתה עושה בחיים, ועל פי זה אתה מקטלג אותו, נותן לו את המעמד בהיררכיה לכאורה, אז אולי זה היה משפיע עלי. אני חושב שאולי להיפך בחרתי לא לגור במקום, הזה כי אני לא מחפש את הדבר הזה, וקצת אפילו מתרחק ממנו באיזשהו מקום נכון

קובי דביר: אז הזכרתי בפתיח שאתה מדריך פסיכומטרי כבר הרבה שנים, ואני אספר למי שלא יודע, שבשביל להיות מדריך פסיכומטרי צריך גם להוציא ציון מאוד גבוה בפסיכומטרי, מה שאומר בעצם שיכולת להתקבל כמעט לכל תואר, לכל מקצוע, יכולת להיות רופא, הייטק, אז מה ההוראה ?

אמיתי גורפונקל: אני חושב שעצם השאלה היא קצת ככה היא שלא נאמר לא במקומה, אבל ברור שהוראה זאת אומרת כאילו להגיד שכן נכון בדיוק

קובי דביר: האדם הממוצע אם תשאל אותו יגיד לך, אם כזה ציון פסיכומטרי, לך ללמוד רפואה תעשה מלא כסף

אמיתי גורפונקל: אני אומר את זה בהתרסה, יותר מזה אנשים אומרים לי: "מה אתה יכול להתקבל לרפואה, ולא למדת רפואה למרות שאתה יכולת להתקבל לזה" אני חושב שזה בא בתפיסה הזאת, בא באמת מתפיסה, שצריך להגיע להישג כמה שיותר גבוה, שאחרים אולי לא מגיעים, ומין איזושהי תחרות מבחינתי להיות מורה טוב. זה הישג הרבה יותר משמעותי והרבה יותר גבוה מאשר להיות רופא טוב. לא יודע עם יותר כן, אבל לא פחות

קובי דביר: כי מה בהוראה מיוחד לדעתך

אמיתי גורפונקל: כי הוראה. אני לא אוכל לומר את זה במילה אחת. הוראה זה מכלול שלם בעיניי שיש בו מצד אחד הצלת נפשות, ויש בו תיקון עולם, ויש בו גם חינוך, ויש בו כמובן גם את הדברים שקשורים להקניית ידע, אבל יש בו בעצם דאגה לדור הבא, לצעירים, וניסיון לתת להם את היכולת להאמין בעצמם, ולמצות מהם את הפוטנציאל שגלום בהם. למצוא את הכוחות הפנימיים שיש בהם נכון

קובי דביר: אבל אתה כבר מדריך פסיכומטרי, זה בעצם סוג של מורה, אז למה אתה צריך לעשות את השינוי הזה עכשיו ללכת להיות מורה בתיכון, למה לא להישאר בפסיכומטרי?

אמיתי גורפונקל: אז האמת שהייתי הולך עוד יותר אחורה, ואני מאוד מאמין במשפט "חנוך לנער על פי דרכו" לא במובן הרגיל שבדרך כלל מפרשים אותו, בדרך כלל מפרשים את זה כ-תחנך את הנער, לפי מה שמתאים לו. מי שאוהב ספורט אז תעשה לו שיעורי ספורט, אבל המשמעות של הביטוי היא קצת יותר עמוקה. הפסוק המלא הוא "חנוך לנוער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה" והמילה על פי בלשון המקרא, היא מתארת המשמעות שלה, היא בהתחלה, כמו למשל על פי הבאר בהתחלת התהליך, ונער הוא לא הנער שאנחנו מכירים היום, אלא גם נער, גם בן לשון חז"ל, הוא אדם מאוד צעיר ילד. הוא עוד ילד, ולמעשה המשמעות כנראה כן שלפחות איך שאני תופס את הפסוק הזה, זה חנוך לנער חנוך לילד על פי דרכו, בתחילת דרכו, ואז ההמשך גם מתקבל הרבה יותר הגיוני, גם כי יזקין לא יסור ממנה, כלומר הדברים שאתה ספגת בצעירותך, הם אלה שאחר כך ממשיכים לקבל גוונים וצבעים ולהתפתח, אבל אם הזרעים, שמשמה בעצם האיכות הזרע, היא יוצרת את הפוטנציאל הגידול, והחלום שלי הוא ללמד בכיתה א'

קובי דביר: שזאת הכיתה הכי חשובה בעצם, זה הבסיס

אמיתי גורפונקל: שזאת הכיתה הכי חשובה, כן, וגם לפני, אני גם עבדתי בזמנו בתור סטודנט, בתור גנן בתור עבדתי בגן ילדים, היה מרתק, והיום אני רוצה היום יכול להיות שזה בגלל שאני מתרחק אולי מנקודת האפס שלי מתרחקת בהפרש, אולי נשאר קבוע אבל אני רוצה ללמד בחטיבה ז' ח'

קובי דביר: אבל ברור לך אפרופו, תיכף אני אחזור לחטיבה, אבל ברור לך שכל שאתה מתרחק מהפסיכומטרי, אתה גם מקטין את המספר הספרות בשכר שלך

אמיתי גורפונקל: ברור, ולכן אני אשתדל לא לעשות את זה בצורה חדה, לאט, וגם אני חושב שבגלל זה אני הגעתי לזה בשלב הזה של חיי, שאני קצת יותר מבוגר, והילדים כבר גדולים חלק מהילדים, עוד מעט אוטוטו לא נכון

קובי דביר: פה אז אני יודע, אפרופו בשלב הזה של חייר, אני יודע שחגגת לא מזמן 50, אה והייתי בטוח שכבר היה לחגוג לך, תיכף אוקי, אז אני יודע שאתה תיכף הולך לחגוג 50, אז אני לא אגיד מזל טוב, כי זה עוד לא אבל זה לא נראה לך קצת מאוחר לעשות שינוי בגיל הזה?

אמיתי גורפונקל: אני חושב שההשתנות היא חלק מהדרך. לעשות שינויים גם בתוך המקצוע אף פעם לא מאוחר

קובי דביר: אף פעם לא מאוחר מידי

אמיתי גורפינקל: ואולי דווקא בגיל הזה אני יכול להביא משהו, שאני כבר פחות נאבק למען עצמי, במובן של להגיע לאיזשהו מקום מסוים כלכלית. הילדים כבר יחסית גדולים, אני לא צריך לקום בלילה לתינוקות צעירים, וזה נותן לי את האפשרות באמת לעשות את זה בלב שלם יותר, ולא ב מתוך איזשהו לחץ או אילוץ.

קובי דביר: אני רוצה להחזיר אותך 35 40 שנה אחורה, איזה תלמיד היית, הסבר, פרט ונמק

אמיתי גורפינקל: הכי גרוע שיש. הייתה לי אפשר לומר בגרות ים-תיכונית, על שפת הים התיכון

קובי דביר: איפה גרת? אין ים באלקנה אוקי כן

אמיתי גורפינקל: גרתי באלקנה. למדתי אין ים באלקנה, אבל למדתי בכפר הרואה, ישיבה תיכונית שהיא קרובה לים. נכון שלוקח איזה שעה וחצי הליכה, אבל זה שעה וחצי פחות מבית ספר, אז ככה שזה רק סבבה, ולמעשה אפשר להגיד שהחזקתי מעמד ככה עד לקראת סוף כיתה י', ובערך מתחילת כיתה יא', אולי איזה חודש חודשיים, ומשמה די פרשתי מהלימודים

קובי דביר: מה זה החזקתי מעמד?

אמיתי גורפונקל: החזקתי מעמד בלשמור את הראש מעל המים. מבחינת המשימות ומבחינת להכין אולי שיעורי בית, או להתחמק מחוסר הכנת שיעורי בית. עוד עניין אותי עוד מה שנקרא "דפקתי לזה חשבון" בלשון הצעירים

קובי דביר: למי? להורים? למורים? לחברים? שזה מה

אמיתי גורפינקל: להורים, למורים, לסביבה, לזה שכל החיים אתה חי בתוך איזשהו ככה מין מסגרת כלשהי, שבערכים שחשוב להיות תלמיד טוב, וכן הלאה, אצלי בבית תמיד העניין של לדעת, הוא היה לדעת, ולחשוב וחשיבה זה היה לוגוס. כן היה מאוד משמעותי לאורך כל השנים כל המשפחה, אבל זה קצת התנגש עם הרגש ועם המה שאני הייתי צריך, אולי לפחות בתקופה ההיא, שזה יותר לי היה יותר חשוב, בתקופה ההיא, לפתח את הזהות העצמית, להבין מי אני וזה קשב

קובי דביר: ואת זה אי אפשר לעשות בבית ספר. אז איפה זה נפל?

אמיתי גורפונקל: אפשר, אבל כנראה שצריך שהדמויות החינוכיות בבית הספר יתנו אז את הדעת, יתנו אז את ה את תשומת הלב, את השיח את הלב. לשם אני לא יודע אם זה

קובי דביר: כנראה שלא היה

אמיתי גורפונקל: לא היה, כן אני חושב שזה גם היה תקופה מאוד שונה, בכלל בעולם החינוכי, המסגרות היו הרבה יותר נוקשות. היה לדעתי, ולפחות במסגרות שאני הכרתי ובטח זאת שהייתי

קובי דביר: וזה אתה אומר מתחילת יא' ואז מה

אמיתי גורפונקל: ואז זה היה פנימייה, אז הייתי בורח לים. היו פעמים בכלל שהייתי יוצא מהבית והולך לחבר, חוזר אחרי שבוע ומספר להורים שהכל בסדר

קובי דביר: ואז חיפשו אותך בפנימייה

אמיתי גורפונקל: בפנימייה חשבו שאני בבית ובבית חשבו שאני בפנימייה

קובי דביר: אז עוד היה אפשר שיוקרו דברים כאלה כן

אמיתי גורפונקל: כן, לא היה פלאפונים, לא היו טלפונים, היה יותר קשה לאתר את האנשים, ודי שיחקנו, טיילתי פחות או יותר, אז התחילה אהבת הטיולים המשמעותית יותר. למצוא גם זה שנים שגם העצמאות שלי הייתה יותר, מבחינת היכולת תנועה, התלות הפיננסית, נאמר בכל זאת ילד בן 16 17, קצת יותר עצמאי מאשר ילד בן 12 13, אף פעם לא אהבתי ללמוד ואני חייב לומר

קובי דביר: ואז פשוט נשרת מבית ספר

אמיתי גורפונקל: לא ממש נשרתי, הייתי עדין רשום, ולא באתי לשום שיעור. איכשהו שרדתי אספת הורים לאספת הורים. בתחילת י"ב ניסו להעיף אותי, אבל זה לא הסתדר כי משרד החינוך לא אישר את זה, כי זה שנה אחרונה אז ככה זה היה נראה ו

קובי דביר: ואיך סיימת?

אמיתי גורפונקל: סיימתי לי בגרות עם ציון מאוד מיוחד במתמטיקה

קובי דביר: מה זה אומר?

אמיתי גורפונקל: 17

קובי דביר: יפה

אמיתי גורפונקל: כן, מאז זה מספר המזל שלי דרך אגב אמא שלי אישה מאוד מאוד אופטימית, וכשהיא שמעה שקיבלתי 17 אז היא אמרה לי שזה טוב בגימטרייה

קובי דביר: יפה

אמיתי גורפונקל: ומאז

קובי דביר: ובאמת נשמעת אישה מיוחדת

אמיתי גורפונקל: כן, היא מאוד אופטימית בצורה ללא תקנה

קובי דביר: זאת אומרת, אז היה מקום שהכיל אותך במובן הזה, זאת אומרת בבית היה בסדר

אמיתי גורפונקל: לא

קובי דביר: הלו אין לא

אמיתי גורפונקל: בבית היו קרבות אחרים פשוט

קובי דביר : אוקי לא מבחינה לימודית

אמיתי גורפונקל : מבחינה לימודית

קובי דביר: שזה היה בסדר שסיימת 17 במתמטיקה

אמיתי גורפונקל: לא, זה לא היה בסדר, אבל לא הייתה איזושהי עם נוקשות, של לא של איזשהו כעס או צעקות או משהו בסגנון הזה, מצד שני, אני חושב שכאילו ההורים סמכו עלי שאני מסוגל. שזה לא בא מחוסר מסוגלות

קובי דביר: שזה הרגיע אותם קצת

אמיתי גורפונקל: אני חושב אני חושב ש ושוב באמת הדרמה בתקופה היא הייתה שונה, הייתה יותר סביב יציאה מהדעת והתנהגות ופחות בקטע הזה של הבגרויות, זה אכזב אותם. כן אין לי ספק

קובי דביר: אז אם אני יכול להסתכל על זה בעצם אתה בא עכשיו לעשות סוג של תיקון על האירוע הזה

אמיתי גורפונקל: יכול להיות אני חושב שהתיקון הוא לאו דווקא בקטע הזה של ללמד, אלא להבין להקשיב

קובי דביר: לתלמידים

אמיתי גורפונקל: לתלמידים

קובי דביר: להיות הזה שלא היה לך עד כיתה יא

אמיתי גורפונקל: כן. ניסיתי לחשוב אם הייתה איזה דמות משמעותית, היה איזה באמת מורה או איש חינוך כלשהו שבאמת השפיע עלי, והיחידה שמצאתי הייתה המורה ברוריה, שלמדה אותי מכיתה א עד ג ומאז לא

קובי דביר: שמה מה היה עם ברוריה?

אמיתי גורפונקל: היה לה מבט וקבלה ואמפתיה, שהיא ראתה מעבר רק לציונים, או ליכולות, אלא היא ראתה את הבן אדם

קובי דביר: וכבר אז בא' ב' כבר היה אישו בעניינים של לימודים

אמיתי גורפונקל: לא כל כך מוקדם. אני חושב שמאזור כיתה ה' פשוט השתעממתי. נורא השתעממתי זה לא אתגר אותי. מה שלא הייתי טוב בו לא רציתי להתעסק בו, תמיד חיפשתי את ה בחוץ לשבת בבית

קובי דביר: ולא היה איזה מקצוע אחד שאתה אומר וואי זה היה מקצוע, אז בספרות ישבתי ללמוד לא יודע כלום. טבע אוקי

אמיתי גורפונקל: לא. כן ממש טבע כן ביולוגיה אהבתי

קובי דביר: או אז זהו ביולוגיה מה

אמיתי גורפינקל: ביולוגיה מאוד אהבתי, עד שהתחילו להיכנס לכל מיני לטכניקה מסביב, לשיעורי בית ל חיפשתי את המהות, ומעבר לכל ה מסביב היה לי מאוד קשה. אולי גם זה סוג של הפרעת קשב כלשהי, או למעשה הייתי אומר, גם שאף אנחנו 6 ילדים בדיוק, בשבת הזו נזכרנו זה יש אחת שסיימה את התיכון עם בגרות מלאה

קובי דביר: באמת

אמיתי גורפונקל: כן, וכולם היום עם תואר ראשון שני. מורים

קובי דביר: השלימו אחר כך ואללה

אמיתי גורפונקל: חצי מהילדים מורים כן

קובי דביר: אז זה אז גם זה בא עם המשפחה

אמיתי גורפונקל: כנראה

קובי דביר: אז בוא נדבר רגע על ההוראה. נרשמתי ללימודי תואר שני ותעודת הוראה בסמינר הקיבוצים לפני שנתיים, איך זה פתאום לחזור להיות סטודנט בגילך? כן אוקי

אמיתי גורפונקל: חוויה מתקנת. כן גם בתור סטודנט לתואר ראשון היה לי קשה, לא החומר כמו המטלות האינסופיות הבלתי הגיוניות. אפילו לפעמים להגשה היה ממש מין שיעור ל איך לא ללמד. גם ברמת צורת ההרצאה, גם בצורת המטלות החוסר התחשבות, האוניברסיטה זה היה מקום מאוד מכה מאוד קשוח, וזה לא היה מקום מוסד לימודים בעיניי, אלא מין מוסד כזה להקניית ידע שהבירוקרטיה מסביב הייתה

קובי דביר: הקניית ידע היא סוג של למידה

אמיתי גורפונקל: כן היא סוג של למידה אבל בדרך הכי פחות איכותית שאפשר לעשות את זה ו

קובי דביר: ואיך זה החוויה?

אמיתי גורפונקל: והחוויה פה היא משוגעת, היא מעולה. אני פשוט פעם ראשונה נהנה לשבת בשיעורים, לקרוא את ה לקרוא את החומר שאנחנו נחשפים אליו, מה מראים, לשמוע את המרצים את המרצות

קובי דביר: אז מה השתנה בעצם?

אמיתי גורפונקל: אני חושב שיש פה שילוב גם, אולי של איזשהו תהליך התבגרות שאני עברתי, אבל לא פחות מזה אני חושב, שלפחות אני לא יודע מה קורה במקומות אחרים, אני שמח על הבחירה לבוא לפה לתל אביב לסמינר הקיבוצים, למרות שיש מקומות שהם נותנים את המסלול הזה גם 10 דקות מהבית שלי, לא שעה וחצי נסיעה, אבל יש פה יש פה לב יש פה אהבה, בעיניי זה אולי אחד העקרונות המשמעותיים ביותר בהוראה בלמידה, בשני הכיוונים יש פה דיאלוג, זה מה שאני מחפש זה מה שאני מנסה להביא איתי לכיתה, כשאני מגיע וזה עובר פה.

קובי דביר: וזה דברים שמצליחים להושיב אותך, זאת אומרת, ליד הכיסא לקרוא מאמר, ליד המחשב לכתוב עבודה

אמיתי גורפונקל: כן. כנראה כן מאמרים יש מסביבי כל החיים, אני גם קורה פה ושם אבל איכשהו בתוך המסגרת הזאתי, והמה שקורה בשיעורים עצמם ובכיתה, והרבה מאוד הקשר למקצוע, ומאוד מאוד אני חושב למרצה עצמו. זאת אומרת אם נסתכל על רשימת הציונים שלי, ואני אדרג לא יודע אם כל זה סוציומטרית את כמה התחברתי למרצה, יש חפיפה של אחד לאחד

קובי דביר: כן יש קשר בין המורה למרצה לבין הציון של התלמיד?

אמיתי גורפונקל: יש קשר בין. מבחינתי זה מאוד חשוב כי יש כי זה מפעיל, זה מעורר וזה עובד גם על הרגש, לא רק על לשון כללים וחוקים, יש מקום למחשבה ויש מקום לדיאלוג, והקבוצות לא גדולות, הקבוצות הן קטנות אז אפשר יש היכרות ושיח נכון.

קובי דביר: יש לך ניסיון כבר בהוראה, לא בתיכון, אבל אמרנו שיש לך ניסיון בהוראה, הצלחת לקבל פה כלים חדשים שלא היו לך קודם כמורה? עד עכשיו תן לי דוגמה למשל

אמיתי גורפונקל: הרבה מאוד, הרבה מאוד. למשל אם אתה רוצה דוגמה, ברמה של קורס נגיד אז נגיד שנה שעברה, לא שנה שעברה, סמסטר קודם, עשינו קורס של תהליכים קבוצתיים של ד"ר רועית דהן, אני 25 שנה בכיתה בקבוצה, אבל פעם ראשונה פתאום אני מבין את הרקע האקדמי שעומד מאחורה, את המחקרים, את המחשבה, מישהו שהוא זה המקצוע שלו פתאום נותן את ה משתף את הידע שלו ואני חווה אותו, ופתאום אני מצליח להבין ולמדל ולתת מושגים לדברים שאני חווה אותם באינטואיציה כן.

קובי דביר: וזה משהו שמעבר למודל, אתה יכול לעשות איתו מחר בבוקר, משהו שמתייחס לכיתה

אמיתי גורפונקל: בוודאי. אני עושה אותו, וזה מה שמדאיג

קובי דביר: כבר עכשיו אתה מיישם? מה? תן לי דוגמה

אמיתי גורפונקל: כבר עכשיו אני מיישם משיעור לשיעור. למשל לתת לקבוצה לפתור את ה

קובי דביר: משהו שלמדת בקורס של קבוצות

אמיתי גורפונקל: כן, למשל דיברנו על העניין של קבוצה ככוח, שגם עוזר לעצמו לפתור את הקונפליקטים, ולא הכול רק אצל הסמכות, אז תלמיד למשל שמעלה איזושהי שאלה, ואני יכול לתת לו תשובה, יכול להיות שאני ימתין קצת, אני אחכה שמישהו אחר הוא זה שייתן. אני אמתין קצת ואני אתן למישהו אחר לתת את התשובה, ואז לחזק את הקשר בין חברי הקבוצה. זה משהו קטן נורא, אבל הוא קצת משתף, ומעבר לזה בשנה שעברה דיברנו למשל על הענות לשנות לומדים, ופתאום להבין מה עובר על תלמיד שיש לו מוגבלות, או קשיי למידה, או לקויות למידה, זה דברים שטוב הרגשתי אותם אבל אף פעם לא הבנתי אותם, ולא ידעתי איך להגיב אליהם ועל מה לשים לב,

קובי דביר: והיום כשאתה נכנס לכיתה זה אחרת

אמיתי גורפונקל: זה כן, אני מרגיש שהתפתחתי מאוד בעקבות ה בינתיים שנה וחצי האלו, ומעבר לתחומים הפילוסופיים ה של התכנים האלו, והכרות עם טקסטים ועם צורות חשיבה

וספרים, ולא יודע לקרוא את לוינס "הדיאלוג" בובר, לשמוע אני גם מרחיב יותר, אני שומע פודקאסטים שקשורים דברים כאלו, ואני מרגיש שזה ממלא

קובי דביר: זאת אומרת שאתה אני שומע שהלימודים ממש גרמו לך לחפש עוד

אמיתי גורפונקל: כן, ממש ככה

קובי דביר: איזה יופי

אמיתי גורפינקל: הם יצרו איזה משהו, שפתאום אני גם מרגיש שהרבה שנים עבדתי עם אינטואיציה טובה. בסדר אינטואיציה טובה אני מרגיש, אני 25 שנה בכיתה מרגיש שהייתי בכיוון כל הזמן, ברוב המקרים מעטים מהמקומות שאני אומר וואי איזה טעות עשיתי לא הבנתי מה אני עושה, אבל עכשיו אני מקבל איזה גושפנקה, והעמקה והבנה טובה יותר של מה קורה, וזה מרתק, וזה משהו שחיפשתי, כי אני חושב שכמורה, אם אתה לא משתנה ולא מתחדש כל הזמן, זה תחילת הסוף שלך בתוך התהליך

קובי דביר: ואחרי 25 שנה אתה עדיין מתחדש גם כמורה פסיכומטרי

אמיתי גורפונקל: עדיין מתחדש. אני אחרי 25 שנה מסתכל 5 שנים אחורה, אני תופס את הראש אני אומר "יו לא ידעתי אז כלום מה עכשיו מה לימדתי אותם?"

אני מקווה שלא פגעתי בהם, ואני מקווה שגם בעוד 5 שנים אני אוכל עוד פעם להסתכל אחורה ולהגיד "יו אז הייתי כל כך לא בשל לא הבנתי מספיק טוב" זה תחום מרתק, אז זו של החשיבה של ההבנה, של תהליכי המחשבה, של הקשר בין הרגש לחשיבה, לפסיכולוגיה שעומדת מאחורי הדברים, והתור פה באמת תופס את כל הכיוונים, גם הצדדים הטכניים, וגם הצדדים הפילוסופיים, והרגשיים, והקבוצתיים, והדינמיקות, זה משהו שלדעתי כל מורה צריך לעבור, גם עם כבר לימד 10 שנים, עוד הפעם לחדש את הדברים ואת התוכן

קובי דביר: בשנה ראשונה ללימודים, אני יודע שכל הסטודנטים יוצאים לשטח ומגיעים יום לשבוע לבית ספר להתנסות בהוראה, ואתה התנסת בחטיבת ביניים בעירוני יד בתל אביב, ספר לי קצת על חווית ההתנסות

אמיתי גורפינקל: על אף שאני 25 שנה בכיתה מלמד כיתות של 40 תלמידים, לפעמים התרגשתי כמו ילד לפני בר מצווה כי זה

קובי דביר: לקראת המפגש הראשון או בכלל? אוקי

אמיתי גורפונקל: לקראת ה בעיקר לקראת המפגש הראשון, כי פתאום הרגשתי שזה הדבר האמיתי, אני מלמד תלמידים שרוצים ללמוד נכון יש אתגרים, אבל זה הרגשתי שזה הדבר האמיתי, ושנכנסתי לכיתה פעם ראשונה הלב דפק, כמו באמת, כמו פעם הראשונה שלימדתי. אני גם בן אדם עם פחד קהל סך הכול והחוויה הייתה נהדרת. אני הרגשתי שאני כאילו מחליק לזה ואני מצליח ליצור איתם תקשורת למרות שזה היה מין מפגשים חד פעמיים, באופן יחסי לא ליוויתי אותם לאורך תקופה, אבל הרגשתי שאני מצליח לשדר על התדר הזה שקיים בכיתה, ולקחת את השיעור בסוף למקום הזה של שיעור. שהוא יש משהו בהוראה שאתה בטוח תזדהה איתו שאתה סוגר את הדלת של הכיתה,

קובי דביר: ואתה לבד

אמיתי גורפונקל: וכל העולם נשאר בחוץ. אתה עכשיו פה בתוך החללית הזאתי, אתה לא זוכר כלום, לא דברים שקשורים ליום יום לטכניקות, זה לא משנה איך באת שבוז, לא שבוז, עייף, אתה עכשיו נמצא במקום אחר בדופק 180, מין התעלות רוחנית, קורים שמה מלא דינמיקות, מלא דברים, אתה חי איזה סיטואציה, ורק שזה מסתיים אתה פתאום נזכר בכלל לחזור לאנשהו כן

קובי דביר: וזה נכון גם אגב בשיעורי מתמטיקה, שזה ידוע שזה המקצוע הכי מפחיד, והתלמידים בלחץ וספר לי איך

אמיתי גורפונקל: מתמטיקה זה מקצוע מדהים בעיניי. אני חושב שבאים אליו בלי החסמים האלו, ולכן גם דרך אגב הייתי רוצה ללכת לכיתות מוקדמות, לפני שנוצרים המחסומים והקשיים והתחושות לגבי המקצוע הזה, אבל אם בונים אותו אני חושב בצורה נכונה, ובקצב נכון, ובתיווך נכון, אז אפשר ליהנות ממנה.

קובי דביר: והרגשת שאתה מצליח להעביר את זה בהתנסות בבית ספר פתאום חדש?

אמיתי גורפונקל: אני חושב שהצלחתי לכן, להגיע למקומות האלו בטוח, אני לא יכול לומר שכל מי שישב בכיתה הבין כל דבר, כמו בכל מקצוע, אבל הרגשתי שאני כן מצליח להגיע לתדר הזה ושאני אוכל לעשות את זה גם בהמשך.

קובי דביר: היה לך ליווי בדרך

אמיתי גורפונקל: היה לי ליווי מדהים. היה עמי שהוא המדריך שהדריך אותנו שנה שעברה, באמת דמות מדהימה, דמות מורה מדהימה, שמה שהוא מלמד אותנו זה מה שהוא עושה בעצמו עם רגישות, עם לקחת אותנו וכל פעם להרים לנו את הרף, תחת הנחייה ודרך משוב מלמד, והכל בטוב, הכל באהבה, כמו אבא כזה שלוקח אותך להתנסות, והייתה חוויה נהדרת. הרגשתי מאוד מאוד היה מאוד מאוד קשה, עם כמות הבטון שיש בבית ספר, זה נדהמתי

קובי דביר: הבטון החשוף

אמיתי גורפונקל: כן, אין איזה עץ מסכן, זה פינה שעוד זה יש שמה דשא מלכותי כזה. זה היה קשוח זה היה לי סביבה טבעית

קובי דביר: לא היה לך טבע

אמיתי גורפונקל: לא היה לי טבע, ואני חושב שזה חשוב לחבר שבתי הספר יהיו גם מקומות שיש בהם. כמו שהרבה פעמים אוניברסיטאות הם מאוד יפות מבחינת המראה מסביב, אפילו פה בסמינר הקיבוצים, ראיתי כמה ברווזים מסתובבים

קובי דביר: אנחנו מטפחים אותם באדיבות

אמיתי גורפונקל: כן, וגם מצאתי את המעבדה שיש בה את כל הגולגולות, שזה גם היה מגניב לראות

קובי דביר: יש פה בעלי חיים במעבדה

אמיתי גורפונקל: כן וגם את הפינת חי, אבל זה הניתוק הזה מהטבע, הניתוק ממחזורי העונות השנה, מהדברים שקורים בחוץ, בעיניי הוא לא נכון וזה היה לי קשה

קובי דביר: זה משפיע על הוראה. אם היית צריך לבחור, אז היית מכניס את הטבע גם לשיעור גם לשיעור מתמטיקה?

אמיתי גורפונקל: לגמרי. גם לשיעור מתמטיקה יש הרבה מתמטיקה בטבע

קובי דביר: מה נו יאללה, תספר לי איך אתה מלמד מתמטיקה באמצעות הטבע

אמיתי גורפונקל: מתבוננים בטבע. רואים את המרחק למשל בין הקו האווירי לאורך הנחל, שמתפתל מבין 2 נקודות, ומגלים שיש איזושהי שאיפה לאיזושהו יחס קבוע. הרבה מאוד מהצורות שאנחנו רואים בטבע, יש להם הסברים גאומטריים, חישובים מתמטיים, לא רק בטבע, דרך אגב, ביום יום גם כן הרבה מתמטיקה, בעיניי נכון ללמד אותו דרך העיסוק היומיומי, אם זה דרך החישובי זוויות בנגריה, או למצוא את הסיבוב של גלגלים עם הדיפרנציאל של הרכב.

קובי דביר: אני חושב שאגב אם היו מלמדים את זה ככה, אולי זה היה נותן מענה לכל הילדים, הבת שלי בכיתה ג' שכל הזמן שואלת, אז למה אני צריכה ללמוד את זה? מה זה ייתן לי בחיים? כבר בג' היא שואלת, אז אני חושב שאם היו מסבירים איך זה בא על ידי ביטוי בחיים, הם היו גם לומדים את זה יותר.

אמיתי גורפונקל: נכון. אני חושב שאני חושב שמתי אנחנו לומדים באמת, כשיש לנו איזה קונפליקט אנחנו צריכים לפתור איזושהו קונפליקט, וביום יום שלנו, שאנחנו עובדים ואתה צריך לחשב משהו, ונוצרת לך איזושהי בעיה אתה מסוגל להשלים את הפער הזה וללמוד משהו חדש, וכשהלמידה נעשית דרך דברים שקשורים למציאות, או למשהו עם משמעות של החישוב, של יש משמעות אחר כך, אז יש לי גם רצון לעשות את הדברים ולדעת אותם, ולא מתוך משמעות, או מתוך לא יודע ציונים או פחד מלהיכשל

קובי דביר: מהבגרות. אמיתי יש לך איזו המלצה לכאלה שמתלבטים אם להיכנס לעולם ההוראה?

אמיתי גורפונקל: מי שמתלבט בעיניי הוא ההמלצה שלי ללכת עם הלב. אני חושב שמי שלא מתלבט בכלל ללכת להוראה אז כנראה זה לא שם, ואם אתה מתלבט, כנראה שכנראה שיש משהו בפנים שמושך לשם, ואני חושב שאני מסתכל למשל אחורה, אני לא מתחרט על דברים שבחרתי בהם, כשהלכתי אחרי הלב. אני כן אולי מתחרט על דברים שבהם עשיתי איזושהו שיקול רציונלי, והוא בסוף לא רלוונטי אוקי

קובי דביר: לקראת סיום הגענו לפינת השאלון המהיר. אמיתי, אני שואל ואתה זורק את המילה הראשונה שעולה לך בראש. מוכן?

אמיתי גורפונקל: יאללה

קובי דביר: ארץ ישראל

אמיתי גורפונקל: טבע

קובי דביר: פסיכומטרי

אמיתי גורפונקל: קשוח

קובי דביר: חינוך

אמיתי גורפונקל: אהבה

קובי דביר: 17

אמיתי גורפונקל: טוב

קובי דביר: כרמים

אמיתי גורפונקל: אהבה גדולה

קובי דביר: שיעור ראשון בסמינר

אמיתי גורפונקל: שוק

קובי דביר: לימודים בשבילי הם

אמיתי גורפונקל: מהפך

קובי דביר: מורה טוב הוא

אמיתי גורפונקל: אוהב

קובי דביר: אם טיץ', לא רואים את זה

אמיתי גורפונקל: לב

קובי דביר: אמיתי, תודה שהתארכת אצלנו, ושיתפת אותנו בהוראת הבחירה שלך. אני מאחל לך שתסיים את התואר בהצלחה, ושתמצא בית ספר שתוכל להגשים בו את כל החלומות שלך.

אמיתי גורפונקל: תודה רבה קובי, תודה לכם באמת על כל העשייה החינוכית, שהיא דוגמה ל איך צריך לקחת את זה הרי לבית ספר.

קובי דביר: "עולים כיתה" כאן סיימנו. אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראשת תכנית המוסמך בהוראה אם טיץ', בסמינר הקיבוצים. לאוהד כץ, מהמרכז לחדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, זה עוזר לנו להגיע לעוד אנשים.

נשתמע בפרק הבא